

Arrest

nr. 145 069 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissing van 23 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die loco advocaat J. LENAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 juli 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 23 december 2014 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.07.2014 werd ingediend door:

[..]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, ... die te hunnen laste zijn (...)'

Gezien betrokkene ouder is dan 20 jaar, dient te worden aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld. Een attest van onvermogen van uit het land van herkomst of origine ontbreekt, nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst van de adoptieouders. Het is niet omdat de adoptie pas recentelijk heeft plaatsgevonden dat deze vereiste komt te vervallen. Betrokkene is een volwassene persoon en wordt verondersteld in zijn eigen levensonderhoud in het land van herkomst of origine te kunnen voldoen net omdat hij ouder is dan 20 jaar. Enkel indien het bewijs dat betrokkene feitelijk ten laste was van de referentiepersoon wordt geleverd, kan het verblijfsrecht worden erkend.

Mogelijks verblijft betrokkene reeds ononderbroken in België sinds 2011. Het attest van het ocmw dd. 16.2014 waaruit blijkt dat hij zich niet heeft gewend tot het ocmw om in zijn bestaansmiddelen te voorzien is in deze niet dienstig. 't Is immers niet omdat hij zich niet heeft moeten wenden tot het ocmw dat hij daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon zowel voorafgaand aan de komst naar België als tijdens het verblijf in België. Bovendien blijkt dat betrokkene eigenlijk altijd in illegaal verblijf is geweest in België (hij heeft enkel een aanvraag 9bis ingediend, die wegens onontvankelijkheid werd afgewezen). Betrokkene kan geen rechten ontfangen aan een situatie van onvermogen die hij zelf heeft gecreëerd door illegaal in België te verblijven.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting verklaren de partijen dat verzoeker het grondgebied verlaten heeft en is teruggekeerd naar Indië.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet iuncto artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (cf. *RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (*RvS 18 december 2012, nr. 222.810*).

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoeker bij onderhavig beroep, stelt zijn raadvrouw dat het belang behouden blijft ten aanzien van de weigering van verblijf van meer dan drie

maanden. Aangezien blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten vrijwillig werd uitgevoerd door verzoeker en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het bestreden bevel de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat hij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing heeft.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40 van de vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt:

“Verweerster geeft twee redenen om de gezinshereniging te verwerpen:

1. Verweerster beweert dat verzoeker niet bewezen heeft dat hij ten laste van zijn ouders was toen hij in Indië woonde. Oftewel begrijpt verweerster de feiten niet oftewel zij past de regels op niet correcte wijze toe.

Verweerster schreef, “Om ‘als ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”

Verzoeker woont reeds jaren samen met zijn ouders. Hij heeft dus jaren ten laste van zijn ouders gewoond en toen hij in zijn land van herkomst was, kende hij dhr. Schouterden en mevrouw Logé niet!

Dit feitelijk gegeven sluit absoluut niet uit dat hij ten laste van hen was en is.

Om een gezinshereniging met zijn Belgische ouders te kunnen bekomen moest verzoeker bewijzen dat hij ten laste van hen was, dat hij in de maanden vóór zijn aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die hij wenste te vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven op zijn gewoonlijke verblijfplaats.

De overheid moest rekening houden met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of men ten laste is, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het is perfect mogelijk dat men al een tijd in België verblijft op het moment dat hij de aanvraag gezinshereniging indient. Dat kan een wettig of een onwettig verblijf zijn.

In dat geval beschouwt de DVZ als ten laste van de Belg of Unieburger, wanneer:

- Men en de Belg ingeschreven staan op hetzelfde adres, of*
- de Belg zijn huisvesting financiert.*

Verweerster wist dat verzoeker al jaren bij de familie Schouterden-Logé woont: zie administratief dossier o.a. attest van de mutualiteit, adoptieakte enz (stuk 2) en het verzoekschrift regularisatie d.d. 2012 (stuk 3).

Daarnaast moet men dezelfde bewijzen voorleggen als wanneer men een aanvraag voor gezinshereniging in het buitenland zou indienen. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft men niet voor te leggen. (bron, <http://www.kruispuntmi.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/gezinshereniging/wanneer-ben-je-ten-laste>)

Dat heeft verzoeker gedaan (zie hieronder).

Verweerster handelt in strijd met artikel 40 Vw.”

3.1.2. Verzoekers betoogt dat hij al geruime tijd in België verbleef bij zijn adoptieouders, zodat het de situatie van het ten laste zijn in België beoordeeld moest worden in de bestreden beslissing en niet de situatie in het land van herkomst.

De Raad wijst op de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die

onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de referentiepersoon zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het feit dat verzoeker reeds een tijd voor het indienen van de aanvraag naar België is gekomen om zich onder de hoede te stellen van zijn adoptieouders, doet geen afbreuk aan deze voorwaarde. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar (hij werd geboren in 1987), zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Belgische adoptieouders. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De verwerende partij kon in de bestreden beslissing dan ook terecht steunen op de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat hij ten laste was van zijn schoonouders in het land van herkomst. Het middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“Verweerster beweert dat verzoeker de nodige stukken niet heeft bijgebracht:

“Een attest van onvermogen van uit het land van herkomst of origine ontbreekt, nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst van de adoptieouders.”

Ten eerste, verzoeker had het nodige bewijs bijgebracht om zijn aanvraag te steunen. Uw Raad mag het oordeel van verwerende partij onwettig bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

Men moet bewijzen dat je geen inkomsten of te weinig inkomsten hebt om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of Unieburger. Je moet ook bewijzen dat je geen onroerende goederen in eigendom hebt in je herkomstland. Dat bewijs je met een attest of een verklaring van je land van herkomst. Omdat dat een negatief bewijs is, zal je niet altijd aan deze voorwaarde kunnen voldoen. Niet alle landen registreren de onroerende eigendommen van hun onderdanen. Ook het feit dat je geen inkomsten hebt, zal niet in alle landen bewezen kunnen worden. De DVZ erkent dat probleem en verklaarde mondeling daar rekening mee te houden. Het is dus geen absolute voorwaarde en het is mogelijk dat je toch een positieve beslissing krijgt, ook al kan je dit bewijs niet voorleggen. Uit het geheel van het dossier moet wel blijken dat je recht hebt op gezinshereniging.

Verweerster beweert onterecht dat zij dit bewijs niet ontvangen heeft doch niets is minder waar. Verzoeker legt een bewijs neer daarvan. Verzoeker brengt het administratieve dossier bij om aan te tonen dat deze bewijsstukken tijdig aan de Gemeente Zutendaal werden overgemaakt en men moet legitiem mogen verwachten dat dit bewijsstuk aan verweerster werd overgemaakt. Oftewel werd het niet overgemaakt oftewel heeft verweerster daar geen rekening mee gehouden. In beide eventuele scenario's kan verzoeker niet verweten worden. Hij heeft het nodige gedaan en hij heeft met de nodige diligentie gehandeld.

*Men vraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.
Deze beslissing werd niet met de nodige zorgvuldigheid genomen.
Om deze redenen dient het bestreden beslissing te worden vernietigd.”*

3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk bewijsstukken heeft overgemaakt via het gemeentebestuur. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een “affidavit” heeft voorgelegd, daterende van 24 juni 2014 waaruit moet blijken dat verzoeker geen roerende of onroerende bezittingen heeft in Indië. In de bestreden beslissing wordt niets gemotiveerd omtrent dit stuk. Aldus blijkt de bestreden beslissing, waar wordt gesteld dat geen bewijs van onvermogen uit het land van herkomst wordt neergelegd, geen rekening te houden met alle elementen van het dossier. Het komt de Raad, optredend als annulatierechter op grond van artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet, niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van het bestuur.
Het middel is gegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Hij licht het middel toe als volgt:

“Wanneer een onderdaan van een derde land niet wettig op het grondgebied van een lidstaat verblijft, moet rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven conform artikel 8 EVRM. Dit recht maakt deel uit van de grondrechten die, volgens – overigens door de preambule van de Europese Akte en in artikel 6, lid 2, EU bevestigd – vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd.

Verzoeker stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met zijn recht op een privé- en familie leven zoals beschermd in artikel 8 EVRM.

Volgens artikel 8 EVRM is er geen inmenging toegestaan met betrekking tot de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven dan voor zover dit bij wet is voorzien en nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land.

Het bevel tot het verlaten van het grondgebied is disproportioneel. De uitoefening van deze maatregel zou een gezin splitsen: verzoeker zou terug naar Indië moeten keren waar hij zijn ouders zou moeten achterlaten. Een scheiding zou een enorme weerslag voor dit gezin betekenen.

Daarentegen stelt verzoeker geen risico voor de veiligheid en hij heeft nooit uitkeringen gevraagd.

Het aangevochten bevel brengt aan verzoeker, alsook aan zijn ouders, een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toe gezien de duur van de procedure tot nietigverklaring hem nog voor een aantal maanden gescheiden zou houden van zijn ouders.

*Verwijdering is een disproportionele maatregel en is verboden wanneer een derdelands onderdaan, partner van een EU-burger, in staat is zijn identiteit te bewijzen en er geen elementen zijn die wijzen op een gevaar voor de openbare overheid, veiligheid of volksgezondheid. (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 19.331, 26 november 2008, T. Vreemd. 2009 (samenvatting), afl.2, 147)
Aldus zou deze maatregel het recht op familieleven ernstig aantasten en is disproportioneel gelet op de gevolgen die deze zou veroorzaken.*

Om deze redenen dient het bestreden bevel dan ook te worden vernietigd.”

3.3.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien hoger onder ‘2.’ werd vastgesteld dat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is, dient het middel tegen deze beslissing eveneens onontvankelijk te worden verklaard.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het beroep is onontvankelijk voor wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd voor wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 3

Het beroep is onontvankelijk voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT